

לא ינום ולא יישן שומר ישראל - בפארס

כשהכרתיו, היה באחת התקופות הטובות. הוא הזמין אותי לביתו, ברחוב מוסקבה 34, בצפון הר עיר, לא הרחק מתחנת סנט-לאור. חבל שלא הבאתי עימי מצלמת-קולנוע, או לפחות רשמי-קול.

קוניאק ופוליטיקה

אריאל חי לבדו. (השמועה אמרה שנשא אשה קא תולית, שהתגיירה והפכה כה אדוקה עד שלא יכלה עוד לחיות בחברת איש האוכל הלוננות וצדפים. היא חיה בארץ עם בתה).

הדירה כזוה היתה המשך של אישיותו — מעין פלאקאט שהכריז על תרבותיותו, ויחודו וידידותו של בעליו.

חדר-העבודה היה מלא ספרים. לא סתם ספרים כי איצטבאות, כמו אצל סתם אדם הקורא ספרים. אלא ערימות-ערימות על הכסאות, הכורסות, וכל מי שטח אחר. אצבעותיו של אריאל החליקו עליהם באהבה, והוא נתן לי הרצאה על יפי הכריכות בצרפת, תוך קינה על כך שאנחנו עם הספר, איננו יודעים לכרוך ספרים. בארץ הכריכה מתפרקת מייד. אריאל הציע לי סיגאר יקר, והדליק אותו בגפרורים

שם על מקבליה-הכרטיסים, ובמרוצת הזמן הוזה מן האיש להיפגש עם אחרים מהם.

כך, לפי הסיפור, נוצר הקשר האמיץ בין שירותי הביטחון הצרפתיים ובין אצל, שהגיע לשיאו בפרשת אלטלינה. את הנשק אירגן, כך סופר, אריאל.

שנים אלה היו שנות זוהרו של אריאל. הוא היה באחד המרכזים של אינטריגה בינלאומית. היו לו קשרים עם כמה מהשובי השירותים הצרפתיים. הוא חי כמו מלך בפאריס. הוא היה חשוב, והוא נהנה מכל רגע של מידחמת-השיחה רור.

כמו מורים שבאלייה

כאשר קמה וניצחה מדינת ישראל, הרב עולמו האישי של אריאל, כשם שחרב עולמם של גידי פגליו ורבים אחרים.

כישוריהם המיוחדים היו קשורים במילימת המחתרת — והיו חסרי-ערך במציאות הממלכתית.

דור חדש של קצינים התייחס אל גידי פגליו ואל

הם צצים כמו פיטריות אחרי הגשם — שלל רב וססגוני של טיפוסים תימהוניים, היוצאים מחוריהם בארץ וברחבי העולם, כדי להציל את המדינה.

מעין מיפקד עולמי של תמהונים, הלכות מסרט הר מוריסטי או מרומן-דמיוני מסורף.

האחרון שהצטרף, השבוע, למופקד הוא מסייה אריאל. הוא —

רגע אחד. שכחתי שהציבור הישראלי הפרובינציאלי אינו יודע מיהו מסייה אריאל. אספר קודם עליו.

בגישה בלה קופול

לפני 15 שנה, בעת פגישת חצות במיסעדה הפאריסית לה'קופול, אמר לי לפתע עמוס קינן: "הנה אריאל. בוא אכיר לך טיפוס מעניין."

כשקם האיש הקשיש מאחורי שולחנו, שיהיה עמוס במיגונו של מאכליים בתיכשרים, היתה התרשמותי הראשונה שעומד לפני שחקן קומי, פארודיה של אישה-בזכארים.

מרכז גופו דמה לכדור מנופח, לבוש בחליפה אלגנטיית אך ישנה. עליו היה מוברג, ללא צוואר, כדור שני — ראשו. הכל היה מותקן על כפות-רגליים גשיות

שומר ישראל מכניכר פינגאל

לא ינום ולא יישן שומר ישראל - בפארס

באורך 20 ס"מ, שנשלחו לו — לדבריו — במיוחד על-ידי ידיד ששווייה. הסיגאר היה מסוג מיוחד, המוכן במיוחד ללקוחות מסויימים. הוא מזג לי קוניאק בכוס הנכונה — והרצה ארוכות על טיבו של קוניאק זה, שהוכן במיוחד על פי תהליך מיוחד, לידענים מתי-מיספר.

כך התגלגלה השיחה בצורה של מונודונום, מקוניאק לפוליטיקה ומגפרורים לפידוסופיה, כשהם מתובלים מדי פעם ברמזים עדינים של בעדינים על קשרים עם שירותים-סתר מיסתר-ריים, ורשת החובקת עורם.

הכל היה פאתטי מאוד, אך ברמה. האיש יצר לעצמו אגדה וחי בה, ואיכשהו לא היה לי הלב לקלקל אותה. לשעה קלה שיחקתי את התפקיד שיועד לי באגדה זו: זה של מאזין נאיבי מן הפרובינציה.

קינן לא עמד דום

מאז, מדי עוברי בפאריס, התעניינתי בגורלו. לפעמיים פגשתיו בלילה בלה-קופול — עד שיום אחד נעלם משם לצימחות. זה היה בעיקבות תקרית מצערת: כטוב ליבו ביני, שלף אריאל אקדה טעון מכיסו וירה בתיקרת המיסעדה. משום מה זה לא מצא חן בעיני הבעלים. ונאסר על אריאל לבקר במקום.

בחוג מכרים פשטה השמועה, כדחש, שיהאיש נעשה תמהוני יותר ויותר. הסיפורים

תקופתו כאל מעללים נאיביים של תקופה פרה-היסטורית, כמו אגדת גילגמש. דיפלומטים צעירים איישו את השגרירות הישראלית באבנו ואגראם בפאריס, והתייחסו אל אריאל כאל דמות היתולית ממיסעדת לה'קופול. נערי שימעון פרס יצרו קשרים חדשים עם השירותים החשאיים של צרפת.

בשביד אריאל, היו אלה שנים קשות. איש

מאח

אורי אבנרי

לא ידע ממה הוא חי, וכמה הוא עוסק. מצבו הכספי העומה ויורד ניכר עדיפי הליכותיו.

כשהיה הכסף מצוי בכיסו, הופיע במיסעדות-הפאר, ביזבז כספים בנדיבות-לב, שיחק את המישחק של בול-באדייה על פי כל הכללים של תקופת מורים שבאלייה. כשהפראנק לא היה מצוי בכיסו, שטוט נעלם. ידידים מימי המחתרת עזרו לו מדי פעם, באופן דיסקרטי.

גם כשלא יצא מהבית, אסור היה למדפן לו לפני השעה 1 בצהריים — כי היה הכרח לשמור על הפיקציה שהוא בידה עד השעות הקטנות עם נעורת צעירות בים של שמפניה.

קטנטנות. הידיים היו גם הן קטנות ועגולות ועדינות, כידי תינוק. הפנים היו עגולות, כמו כל השאר. האיש הזמין אותנו באדיבות צרפתית להציטרף לשולחנו, ודיבר עימנו בעברית, בעלת מיכטא צרפתי עדין. היה ברור לי מהרגע הראשון שלפני טיפוס אותנטי — עוד לפני ששמעתי את סיפורו המרתק.

כרטיס ביקור לש"ב

בתקופה אחרת ובנסיבות אחרות היה איש כזה הופך לרברכן גאונן, אחד מאותם טיפוסים שבנו אימפריות כלכליות באוויר, עלו מעלה-מעלה ונסלו לי-מחרת היום ברעש גדול, מלווים בקללת ההמונים שהוא החריב את עולמם. אפשר לקרוא עליהם בספרי זולא ובאלואק.

אבל תקופתנו היא פוליטית, ואריאל הקך בדרך הפוליטית.

יום אחד, בשנות ה'40, הופיע האיש משום-מקום, ושכר דירת-חדרים מפוארת באחד המלונות היקרים בי ויתר בשאנר-אליזה. משם שלח כרטיסי-ביקור למפקד המישטרה ולראשי השירותים החשאיים של צרפת. הוא הודיע להם שהוא מייצג גוף מחתרתי, האירגון הצבאי הלאומי בארץ-ישראל, וישמח להיפגש עימם.

לא בכל יום מודיע פוכי-מחתרת רראשי הכוגשת על קיומו וכתובתו. הדבר עשה רו-